
HISTORIKY Z PSYCHIATRIE

Dealer

(Vybráno z publikace „Vzpomínání na Dobřany“)

Diagnosticky byl veden jako psychopat s impulzivními, hysteroidními a disociálními rysy a s projevy nezdrženlivosti. Byl jedním z nejnepříjemnějších pacientů. Více než patnáctkrát byl ve výkonu trestu a mezitím v psychiatrické léčebně na ochranném léčení. Odtud často utíkal a byl vrácen. Z vězení si přinesl nejen bohatými tetováním vyzdobené tělo, ale získal i patřičnou drzost zkušeného „vlčáka“. Když se dostal do neřešitelných situací, způsoboval si díky svému impulzivnímu charakteru četné automutilace pořezáním se, nebo zahajoval hladovku. Tresty mu byly zpočátku ukládány za menší krádeže („žiletky“), později za loupežná přepadení („el paso“). V kriminále upadl do krizových stavů, že neváhal v rámci sebezníčovající aktivity si leptat oční bulvy inkoustovou tužkou. V důsledku toho na jedno oko zcela oslepl, na druhé pak špatně viděl. V dané situaci mu bylo všechno jedno, chtěl na sebe upozornit, „volal o pomoc“, ale také ze vzteku udělat starosti personálu, který kolem něj musel kroužit a dovážet jej na odborné pracoviště. Žil ze dne na den a nepřipouštěl si, že do budoucna si udělá potíže hlavně sám sobě. Snad proto získal alespoň zpočátku porozumění psychiatrů, kteří se domnívali, že se ochrannou léčbou kombinovanou s trestem zlepší jeho sociabilita. Nedošlo k tomu, naopak v průběhu pobytů v léčebně byl nesnesitelný, nemohl být na odděleních s ženským personálem, ze sester si nic nedělal, provokoval a vyhrožoval.

Při posledních pobytech zahájil i rozsáhlou stížností kampaň, protestoval proti pobytu, žádal soudní projednávání a ukazoval na „nesnesitelné“ poměry v ústavu. Kontrolní orgány, šetřící nepřetržitě jeho laviny stížností, mohly se v důsledku nadbytku práce do léčebny téměř nastěhovat. Nakonec se vždy dočkal propuštění, v závěru již

trvalého. Atmosféru a „silokřivky“ v léčebném zařízení však již dobře poznal, a to mu umožnilo věnovat se jiné, výhodné činnosti.

Objevovaly se zprávy, že se ve dny návštěv zařazuje nenápadně do proudu návštěvníků, zastavuje se s velkou kabelou u oken různých oddělení a něco vyjednává s nemocnými a zastavuje i jiné, kteří jsou na procházce. Přišlo se na to, že vykonává speciální dealerskou práci: prodává skrze mříže nemocným, kteří mají toxikomanické sklony, a necítí se dostatečně „sycení“ v tomto směru léčebnou, některé návykové léky. V osmdesátých letech to ještě nebyly tvrdé drogy, ale žádoucí byly benzodiazepiny, trankvilizéry a hypnotika a mezi nimi se těšily pozornosti Dormogen, Noxyron, Somniton a další. Fajnovějším zákazníkům mohl nabídnout antiasthmatika s efedrinem, nebo jiné hůře dostupné léky.

Zdrojem jeho bohatých zásob byly hojné návštěvy praktických lékařů, které prostřídával, nebo mu přebytky léků rády zadarmo dávaly babičky z rodné vesnice a z blízkého okolí, když vylíčil svoje zdravotní potíže. Recept na léky stál jednu korunu a bylo běžné, že u řady pacientů se hromadily nejrozličnější nevyužité medikamenty v kuchyňských šuplících. Návštěva u doktora sloužila u některých spíše k příjemnému popovídání si v čekárně.

Na případ byla pak upozorněna i policie. Ale co si na našem drobně podnikajícím fikaném „nemocném“ mohli vzít? Jak již bylo řečeno, prodejní cena léků byla nepatrná a částky, za které je v léčebně prodával, byly sice slušné, ale nikoli závažné. Vše se dalo také celkem dobře zapřít. Nestalo se tedy téměř nic, pouze se začalo dbát na to, aby se tento nežádoucí živel do ústavu nedostal a byl včas vyvezen za bránu, což se také podařilo. V léčebně se pak již neobjevoval ani jako pacient a ani jako „dealer“.

MUDr. Jan Klik